

Relats d'una selenita

(en La menor)

Bego Olivas

Pròleg de Laura Freijo

Índex

<i>Com la boira quan escampa</i>	9
Una camisa de quadres	13
Verd maragda	20
Crònica d'un temps	27
Sincronies	36
La cinta rosa	42
Un refugi a la platja	48
L'etern retorn	55
Postal i fotografia	60
La petita fera	65
L'ombra de la lluna	75

Una camisa de quadres

T'asseus a la meva dreta i em somrius com si res, portes posada una camisa de quadres d'aquelles que tant t'agraden, quadres de franel·la a l'hivern i quadres de fil o cotó a l'estiu. Eren precisament aquests quadres els que feien que et distingís del teu germà; físicament éreu iguals, bessons idèntics, però ell mai s'hauria posat una camisa així; vestia samarretes amples amb pantalons d'aquells hippies *made in India* que comprava al mercat, fets o bé amb teles brillants i lliscoses, o bé amb llanetes bigarrades i afegits; recordo que quan havia d'anar a algun esdeveniment que requeria "bona presència" es posava uns pantalons de cotó ataronjats i una camisa blanca, també de cotó, amb botons només fins a mig pit, sense coll i amb una única butxaca a la part baixa del davant (si és que se'n pot dir butxaca d'aquella mena de bossa de cangur on portava la cartera, un miniestoig de farmàcia amb un raspallet de dents i fil dental i un llapis metàl·lic de cinc centímetres de diàmetre on guardava les ulleres de sol).

T'he de dir que m'ha sorprès veure que no has canviat l'estil, sobretot perquè no és el mateix posar-se dins d'aquestes camises als dinou o vint anys que ara que et sobren uns vint quilos i et traeix la calvície. Malgrat tot m'alegra saber que t'has mantingut fidel a la teva promesa que moriries amb la camisa posada. Sembla mentida com passa el temps. Aleshores teníem dinou anys, ho recordes? Érem diferents de com som ara, bàsicament érem més lliures, nosaltres aleshores no ho sabíem, però érem molt més lliures només pel sol fet de tenir dinou anys. I, ves quines coses, trenta anys més tard aquí ens tens, asseguts un al costat de l'altre en el mateix tren, i tu em somrius i fas veure que

no em coneixes, telefones discretament a algú i tanques els ulls.

Jo sé que hi ha coses que no s'obliden per més anys que passin; jo recordo febrilment aquell estiu que vàrem viure amb tota la intensitat dels adolescents, un estiu de tardes lluents, carantoines de marinada i aquella olor de capvespre a la platja que se'ns enganxava a la pell quan passejàvem vora mar per veure com el sol s'ofegava delirant colors. El petit Mediterrani és l'infinit des d'una illa, conté totes les possibilitats, des d'un monstre blau engolidor fins a una paleta de pintor colorista, una bellíssima presó o una promesa de mons diferents més enllà de la sorra, l'escuma i la sal. Recordes el que dèiem? Dèiem que els forans venien a les illes per intentar exportar el deix mediterrani i rèiem dels seus intents de captar-lo imitant les formes amb mala traça. Sobretot ens divertíem, saltàvem de les roques, pescàvem alguna tarda, xerràvem fins tard asseguts a la platja... ens menjàvem el món.

Tu acostumaves a ser el rei de la festa, sempre tan present, tan evident, explicaves acudits i anècdotes divertides, t'agradava la música i de tant en tant portaves alguna copa de més que feia aparèixer una mena de paparra bavosa difícil de suportar, però generalment eres còmode, estar amb tu era agradable, distès. El teu germà llegia Dickens, ell deia que hi trobava una barreja de màgia, duresa, crítica, cinisme i un deix shakespearia que el fascinava, no parlava gaire però reia molt, era d'aquelles persones que saben divertir-se en les minúcies de les coses, un idealista ingenu però llest, viu. Tu ja saps com m'agradava, n'haviem parlat moltes vegades aquelles llarguíssimes tardes d'estiu que ens refugiàvem sota els garrofers d'alguna finca de la part alta per fer-la petar a la fresca durant les hores de més calor. Quan ell no hi era perquè sortia amb forans que acabava de conèixer i que només passaven uns quants dies a l'illa, ens quedàvem fins tard parlant-ne, jo fascinada, tu amb cert recel.